

SCÉNÁŘ K REPORTÁŽI

NÁZEV: SÍLU NA TO ZÍSKÁTE JENOM JEDNOU ZA ŽIVOT

Baru (0:00 - 0:08)::

Vcházíme na nádvoří zámku Chyš, naším průvodcem bude osoba pro to nejpopovolanější, majitel této kulturní památky, pan Vladimír Lažanský.

Pan Lažanský (0:09 - 0:17):

Provádím velice rád. Já jsem v podstatě hlavní průvodce se svojí paní a abysme zvládli sezónu, tak máme tak tři brigádníky.

(foto poskytli manželé Lažanští)

Naty (0:18 - 0:21):

Pan Lažanský v Chyši žije. Vždy tomu tak ale nebylo:

Pan Lažanský (0:22 - 0:30):

Dětství jsem prožil v Děčíně, kde jsem se narodil v roce 1956 na severu Čech. Tam nás zavlkl dědeček, který tam přišel ve 20. letech toho 20. století.

Baru (0:31 - 0:36):

Jeho předci, Lažanští z Bukové, byl jeden z nejstarších ryze českých šlechtických rodů.

Pan Lažanský (0:37 - 0:56):

V té rodině se ta tradice samozřejmě udržovala, ale je třeba si uvědomit, když vyrůstáte nebo se narodíte v 50. letech a pak přijdou léta 70., doba normalizace, tak to byla věc, která

se příliš jaksi neinzerovala. Ale samozřejmě to povědomí tady bylo, že ta rodina byla kdysi šlechtická.

Naty (0:57 - 1:00)::

Příchod pana Vladimíra do Chyše a koupě zámku nebyly náhodné.

Pan Lažanský (1:01 - 1:19):

My jsme věděli, že tady Lažanští měli tři panství. Tady Plzeň- sever a Karlovarsko, takže to byl Manětín, byl to Rabštejn nad Střelou a byl to zámek Chyše. No a samozřejmě v těch dobách nějakých 70. letech to mně ani nepřišlo na rozum, že někdy vůbec bysme mohli získat nějaký vztah k rodovému zámku.

Baru (1:20 - 1:26)::

Právě v té době, v druhé polovině 20. století, byl zámek využíván pro zcela jiné účely, než jak je tomu dnes:

Pan Lažanský (1:27 - 1:48):

Zámek za komunistů, když ho zestátnili po 2. světové válce, v tom roce 46, tak pár let sloužil jako sídlo ředitelství státních lesů, pak na zámku bylo internátní zemědělské učiliště a naposledy zámek byl školou v přírodě pro celý mostecký okres, a myslím, že v roce 1977 oni zámek opustili kvůli jeho špatnému stavebně-technickému stavu.

Naty (1:49 - 1:56)::

O mnoho znárodněných památek se stát nestaral, pustly, rozpadaly se. To byl i osud zámku Chyše:

Pan Lažanský (1:57 - 2:21)

Tak my ten zámek jsme znali, v jakém byl stavu, protože on když už pak byl úplně opuštěn tak jsme třeba sem přijeli jednou v roce 90 v létě se podívat. No, hrůza hrůzoucí. Park džungle, lopuchy až po prsa, kopřivy, zámek samozřejmě velmi zchátralý. Tak mně úplně prolétlo hlavou: Panebože, tohle kdybych měl mít na starosti, jako tu opravu nebo se o to starat, tak bych se snad z toho zbláznil. Ale uteklo 6 let a já najednou jsem tady byl.

(foto archiv, se svolením manželů Lažanských)

Baru (2:22 - 2:27)::

Na první myšlenky o koupi rodového zámku si pan Lažanský přesně pamatuje. Pracoval tehdy v bance:

Pan Lažanský (2:28 - 2:49):

A my jsme tehdy museli povinně odebírat časopis Ekonom a tenkrát k tomu časopisu jednou za dva týdny vycházela taková krásná barevná příloha, Reality se to jmenovalo. A já jsem v roce 1994 si to takhle před spaním otevřel, když mi to přišlo, ten nový časopis a otevřu takhle tu první stránku a tam najednou zámek Chyšě na prodej.

Naty (2:50 - 2:52):

Rozhodnutí zámek koupit nebylo vůbec jednoduché:

Pan Lažanský (2:53 - 3:18)

Samozřejmě bylo to dilema. Já v té době ženat, jednoho syna máme, ne víc, dneska mu je čtyřicet, tenkrát mu bylo třináct. Tak jsme se na to jeli podívat s tou realitní kanceláří, na ten zámek. No, můžu vám říct, že to byla hrůza. A moje žena na to vzpomíná, že chodila, ta jenom mlčela a v hlavě se jí odehrávala jenom jedna věta. Já vám řeknu úplně, jak to bylo: Snad to ten můj vůl nebude chtít koupit. Nakonec se stalo, že ten vůl to koupil.

Baru (3:19 - 3:26):

Získat finance na koupi, na obrovskou rekonstrukci od střechy po kanalizaci a především poté zámek opravit, to vše měli před sebou:

Pan Lažanský (3:27 - 3:36):

A můžu vám říct, že než jsme to dokázali opravit, ta oprava trvala šest let, než jsme tu budovu opravili a můžu vám říct, že jsme mohli tak třikrát úplně zbankrotovat u toho.

(foto poskytli manželé Lažanští)

Naty (3:37 - 3:39):

Nelitoval někdy pan Lažanský svého rozhodnutí?

Pan Lažanský (3:40 - 3:57):

Ne, nelitoval nikdy, nelitoval nikdy. A můžu vám říct, že když to dokážete přežít, sílu na to získáte jednom jednou za život. Když se mě někdo zeptá, jestli bych do toho šel znovu, tak řeknu, ano, šel bych do toho znovu a když to přežijete, abych se vrátil k té původní myšlence, tak vás to neskutečně naplní.

